

I вік — не завада

пінських болотах, протягуючи в складних ландшафтних умовах лінію електропередач від Пінська до Зарічного. Саме з білоруської сторони починалася у нас електрифікація північних районів, котра мала замінити примітивні електростанції з кількома дизелями, що забезпечували доти не такі вже й великі потреби в електроенергії.

Багато хто із старших володимирчан і досі пам'ятає стареньке закіптюжене приміщення поблизу колишнього спиртзаводу, яке "годувало" струмом нечисельних на ту пору споживачів, та й то лише кілька годин на добу.

Віддавши сім років спорудженню цих повітряних комунікацій, Леонід перейшов працювати в службу експлуатації — електромонтером. Тепер завдання перед енергетиками було

більш локальне — створення мережі електропостачання на території району. І закрокували збори ліній живлення від села до села, приносячи в домівки селян живодайну силу електричної енергії.

Важка це була справа: і бездоріжжя, і не завжди сприятливі умови, диктовані "небесною канцелярією". Але йшли крізь усі незгоди й негоди, аби швидше принести землякам очікуване світло.

Сьогодні не знайти в районі домівки, навіть найвіддаленішої від села, де б люди не користувалися благами енергетики. А було колись, що хутірські садиби залишалися поза увагою електрифікаторів: переселяйся в село — і тоді матимеш змогу прилучитися до цивілізації. У ті часи навіть поселення з пісотні хат вважалося безперспек-

тивним. Нині ж все це — надбання історії: що було, то було.

Інколи Леонід Васильович згадує середину 70-х. Важкий екзаме́н випав тоді на його долю, на долю коле́г-володимирчан. Наші земляки у складних погодних умовах відрядили свою оперативну бригаду для надання практичної допомоги енергетикам Гоцанського району, який зазнав стихійного лиха. Не рахувалися з часом і з важким фізичним навантаженням, аби відновити там пошкоджені стихією мережі ліній електропередач.

Леонід Васильович Ярошук, і заслуживши відпочинок, не полишає тієї справи, до якої прикипів на все життя. Він — часточка колективу, у якому зростав, як майстер-професіонал. А ще — його гордість. Бо саме завдяки таким сумлінним, безвідмовним і працюючим людям складається авторитет підприємства.

Анатолій ХУТКИЙ.

ЗА ВІКОМ він заслужив собі законний відпочинок. Але коли відчуваеш ще вдосталь сил і бажання працювати, коли улюблена справа, якій присвятив усе своє життя, стане повсякденною потребою, коли друзі-колеги продовжують розраховувати на твої знання й досвід, на підтримку й допомогу — де тут всидіти в затишній домівці? Тож Леонід Васильович Ярошук і досьогодні не збирається міняти свою нелегку й копітку роботу на усталене, позбавлене активності тру-

дових буднів життя пенсіонера. Якщо ще є порох у порохівниці, то чому б його не використати з користю для себе і для колективу?

Романтику можна відшукати у будь-якій професії — варто лише цінувати свою працю й любити до самозабуття. Можливо, саме це й привело Леоніда Ярошука в колектив енергетиків-будівельників, котрі в тому далекому вже 1965 році починали годувати комарів у

Перед початком робіт — обов'язковий інструктаж, що його проводить з членами лінійної бригади майстра Василя ПАШКА начальник району електричних мереж Ігор Анатолійович КРИВЕНЬКИЙ.